

Zîmbetul

Între numeroasele și atât de diversele îndeletniciri ale omului din teatru, una se distinge printr-o notă particulară. De fapt, e mai mult decît o îndeletnicire, e chiar o profesie: profesia de gazdă. E profesia celor care — fie că se cheamă controlor de bilete, inspector de sală, garderobieră sau plasatoare — întîmpină scară de seară spectatorii, fac tot ce intră în atribuțiile lor, și deseori mai mult decît atât, pentru ca oaspeții lor de două ore să se simtă bineveniți.

Trece omul pragul instituției, ai cărei salariați sînt cei mai sus și cu respect pomeniți. Trece mai rar acest prag, în orice caz nu atât de des cum pășește într-o prăvălie. Și-a cumpărat bilete din timp, și-a pus haine bune și vine la Teatru. E mica lui sărbătoare. Il întîmpină, zîmbind, cineva, care pare să-l aștepte cu bucurie și-l îndrumă binevoitor, către garderobă. E controlorul de bilete. La garderobă, o femeie îi ia pardesiul, îl pune pe un umerăș și înmîșîndu-i o fișă, nu uită să culeagă o scamă de pe reverul hainei lui. Tot zîmbind. E garderobiera. Cine-i dumnealui, care se îndreaptă către tînăra pereche oprită, stingher, în mijlocul foaiерului și le spune că, știți, în holul de sus, unde e și bufetul, s-a deschis chiar astă seară o mică expoziție de grafică? E inspectorul de sală. Dar femeia de care s-au apropiat cele două ele-

ve, întrebînd-o, unde e vă rog balconul? Și le conduce politicos? E plasatoarea, cu uniforma ei scrobită și cu gulcrașul ei de dantelă albă, tot cea care-ți arată locul înscris pe bilet, și-ți oferă un program. Omule din stal, nu-i așa că un gest și un zîmbet au făcut să-ți piară stinghereala și să te simți dintr-odată, printre atîtca chipuri necunoscutе, ca la tine acasă?

Nu trebuie să fim mari sociologi și prea subtili psihologi ca să înțelegem cîtă însemnătate are pentru dumnealui, spectatorul, să poată aștepta ridicarea cortinei cu sentimentul că e un oaspete dorit.

Dar se mai întîmplă și pe dos.

Se mai întîmplă să incurce omul lucrurile și să vrea să intre la sala de jos, cînd el a cumpărat bilete pentru sala mare. Credeți că incurcătura se rezolvă? Adică, nu aici, vă rog, poștiți la cealaltă intrare, iar data viitoare veniți la noi? Aș! Ursuzul se năpustește cu un potop de vorbe din care omul, năucit, își mai amintește în stradă ceva vag cu de la țară și cu capul în traistă și cu la cheremul lor. Dă omul pardesiul la garderobă? Posacă i-l atîrnă de cuier și-i aruncă fișa, mormînd ceva în legătură cu gaica și cu priceperea în ale croitoriei a soaței sale.

Tînăra pereche oprită, stingher, în mijlocul foaiерului e interpelată prompt: nu stați aici că incurcați lumea, de ce n-or fi intrînd dom'le în sală? Se apropie cele două eleve de femeia care numără un teanc de programe și întrebă, unde e, vă rog, balconul? Tunurile din ochii femeii ochesc precis și lovitura pornește: ce, nici atîta carte nu știți? După ce și-ai căutat îndelung locul, vrei un program? Poștim program, dar dă-mi mata bani potriviți, de unde să iau atîta măruniș, vă mai și plîngeți după rest, mare lucru, un leu... Peste stinghereala și amărăciunea ta, omule din stal, s-a lăsat întunericul. Se ridică cortina. Dar ce zgomote răzbat din foaiер pînă în liniștea sălii? Ce se întîmplă? Mai nimic. Plasatoarele, reunite, cincează.

Nu trebuie să fim mari sociologi și prea subtili psihologi ca să înțelegem de ce oștează dumnealui, spectatorul, de ce ascultă absent primele replici, blestemînd în gînd clipa cînd a decis să lase papucii și televizorul, să facă atîta drum și să treacă pragul teatrului...

Știmați directori, prețuiți tovarăși din consiliile oame-nilor muncii, consacrați una din reuniunile de lucru probelei zîmbetului de pe buzele ambasadorilor dumneavoastră pe lingă spectatori. Merită!